

अग्निक्षरखा

- क्रांति

सोन्यासारखा तावून सुलाखून शुध्द होतो
माझ्या कवितेचा पक्षी आगीतून जन्म घेतो.

अग्निसखा

(काव्यसंग्रह)

क्रांति

‘सृजन’ला भेट म्हणजे... ज्ञान आणि मनोरंजन ह्याची हमीच.... भेट द्या....

www.esrujan.com

अंत

फुलत्या क्षणि फुलणे ना जमले
सुकताना ही खंत नको
गंधित होउन, बहरून जावे
पाचोळ्यापरि अंत नको

जगणे अवघड झाले तेव्हा
दिला सुरांनी जन्म नवा
जन्मांतरि हे सूर भिनावे
नुसता कोकिळ कंठ नको

रंग-रूप-रस-गंध साठवित
फुलफुलावर लहरावे
फूलपाखरी जीवन व्हावे
कोषातिल सुरवंट नको

क्षणाक्षणाला कणाकणातुन
उसळावे चैतन्य झरे
खळाळते आयुष्य असावे
गती कधीही संथ नको

अद्भुत काही घडून जावे
असणे - नसणे सार्थ ठरावे
रडतच आलो, रडवुन गेलो
इतका साधा अंत नको

सांज स्वीकारली

प्रभाती किरण नवे, रात्री चांदण्यांचे दिवे
पुसता तू “काय हवे?” मीच सांज स्वीकारली

उषा रम्य लावण्याची, निशा धुंद तारुण्याची
उदासीन, कारुण्याची मीच सांज स्वीकारली

उषा भूपाळीचे सूर, निशा अंगाई मधुर
मनी जागवी काहूर, मीच सांज स्वीकारली

उषा प्रभूच्या कटाक्षी, निशा मीलनाची साक्षी
उभी एकली गवाक्षी, मीच सांज स्वीकारली

उषा किलबिलणारी, निशा दरवळणारी
मागे घुटमळणारी, मीच सांज स्वीकारली

उषा भैरव वहाते, निशा मालकंस गाते
माझे मारव्याशी नाते, मीच सांज स्वीकारली

नको किरण कोवळे, नको चांदणसोहळे
माझे आभाळ वेगळे, मीच सांज स्वीकारली

मीरा

पुन्हा जन्मेन की नाही,
कधी मी जाणले नाही
परी जन्मात या तुजवीण
कोणा मानले नाही

तुझ्या ध्यासात मी जगले
तुझ्या नामासवे रमले
तुझ्या चरणामृताचे भाग्य
का मज लाभले नाही?

तुझे करपाश ना भवती
तुझ्या अधरी न मी बसले
तुझ्या मुरलीपरी तुझियासवे
मी जागले नाही

तुझ्या त्या रंगलेल्या
रासलीला पाहिल्या स्वप्नी,
कधी सत्यात राधेचे
जिणे मज साधले नाही

विषाचे घोट मी गिळले मुक्याने
सोसली निंदा
असे उरलेच नाही दुःख
जे मज लाभले नाही

कधी नव्हते कुणाची मी,
तुझी होते, तुझी आहे
मनाला मर्त्य जगताच्या
रुढींनी बांधले नाही

खुळी कोणी म्हणो, की बावरी
मी उन्मनी मीरा,
मनोमन जाणते, हे स्वप्नवैभव
आपले नाही!

देणे

निःशब्द चांदण्यांनी जागेपणी पहावे
स्वप्नात तुझे येणे
बेभान वादळांनी श्वासांत जागवावे
आवेग जीवघेणे

अस्वस्थ जीव होता गावे तुझ्या सुरांनी
जादूभरे तराणे
हळुवार भावनांना फुलवून जागवावे
माझे अबोल गाणे

मी मुग्ध, तूही शांत, ही गूढरम्य रात्र
घाली नवे उखाणे
ती चंद्रकोर वेडी हलकेच शीळ घाली
ते चांदणे दिवाणे!

भारावल्या क्षणी या निशिगंध माळताना
स्वच्छंद गंधलेणे
धुंदीत मी रमावे अन् अंतरी जपावे
अनमोल तुझे देणे!

राधिका

कृष्णसख्याची प्रीत राधिका
सूर कन्हैया, गीत राधिका

श्यामल करी अलगूज होऊनी
स्वरपुष्पे उधळीत राधिका
नंदनंदनासंगतीत जणू
रासरंगसंगीत राधिका

श्रावणघन घननीळ बरसतो
कदंबतळी झेलीत राधिका
चंद्रसजण मुरलीधर गगनी
चांदणकण वेचीत राधिका

मुकुंदकंठी वैजयंती, शिरी
मोरमुकुट निरखीत राधिका
देवकीनंदन झुलवित झूला
रोमांचित, पुलकित राधिका

देह श्याम अन् प्राणही श्यामच
जणू अद्वैत, पुनीत राधिका
जन्मजन्मीची सखी, हरीचे
पूर्वजन्मसंचित राधिका

समर्पण

समर्पणाची आस उराशी
आतुर सरिता आली धावत
ऐकशील का कधी सागरा
अंतरिचा हा नाद अनाहत?

लाटांचे हे तांडव आवर
या बेभान मनाला सावर
व्यापुन राही कणाकणाला
तुझ्या भेटिची ओढ अनावर!

पर्वतरांगा, कडेकपारी
डोंगर, कुरणे, दरिखोऱ्यांतून
उसळत आले आवर्तातून
कधी बांधांच्या चाकोऱ्यांतून

कधी सोशिली ग्रीष्मकाहिली
कधी शरदाची कौमुदि शीतल
स्वातीचे कधी झेलित मोती,
बहर वसांचा कधि चंचल

एकरूप होईन तुझ्याशी
नको दुरावा, नकोच अंतर
सामावुन घे अंतरात रे
वाहुन थकले मीहि निरंतर!